

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสุขภาพจิตเป็นปัญหาที่สำคัญของหลาย ๆ ประเทศมาเป็นเวลานานซึ่งประเทศไทยก็มีปัญหานี้เช่นเดียวกัน และในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคม ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ สภาพครอบครัวและสภาพสังคมในเขตเมือง ซึ่งมีความพร้อมในเรื่องสาธารณูปโภคมากขึ้น บริการต่าง ๆ จากรัฐบาล จะตกอยู่กับคนในเขตนี้ เป็นส่วนมากในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังคงมีรายได้น้อยและค้ำยโอกาสในเรื่องต่าง ๆ จึงต้องพยายามดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด จากความบีบคั้นจากสภาพเศรษฐกิจ และความเป็นอยู่ดังกล่าว ทำให้หลายคนต้องหันไปพึ่งยาเสพติด ในที่สุดก็กลายเป็นผู้ติดยาเสพติดโดยปริยาย

ปัญหาสุขภาพจิตนั้นไม่ได้เกิดแต่เฉพาะประชากรวัยแรงงานเท่านั้น ปัญหานี้ยังเกิดกับบุคคลในวัยเรียนด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะประชาชนในเมืองใหญ่ ๆ นั้นมีความเป็นอยู่ที่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวเป็นส่วนใหญ่ พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องออกทำงานนอกบ้าน ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนให้ ความอบอุ่น ให้คำแนะนำปรึกษาแก่บุตรหลาน บุตรหลานจะได้รับเงินทองแต่ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ ทางออกของเด็กเหล่านี้คือ หันไปหาเพื่อน หากคนที่เอาใจและในที่สุดก็ถูกชักชวนไปในทางที่ผิดจนถึงขั้นการเสพยาเสพติดได้ ซึ่งโทษของยาเสพติดมีหลายประการคือ โทษต่อตัวผู้เสพที่เห็นเด่นชัด คือสุขภาพของผู้เสพยาเสื่อมโทรม ร่างกายผอมซูบซีด ผิวคล้ำ สมองเสื่อม เป็นโรคระบบต่าง ๆ ที่ยาเสพติดสามารถไปออกฤทธิ์ ในส่วนของจิตใจพบว่าผู้เสพยาติดมักมีอาการไม่ปกติ บุคลิกภาพเสีย เกียจคร้านเฉื่อยชา ไม่สนใจตนเอง ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยรวมทั้งการเสพยาเสพติดชนิดที่ผิดกฎหมายยังถือว่าทำผิดกฎหมายด้วยหากมียาเสพติดไว้ในครอบครอง อีกทั้งยังมีโทษต่อครอบครัว ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของครอบครัว เป็นคนขาดความรับผิดชอบ ไม่อาจเรียนหนังสือ หรือทำงานได้ และยังต้องใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นเพื่อการซื้อยาเสพติด บางคนจึงต้องกลายเป็นภาระของครอบครัว ทำให้ครอบครัวไม่สงบสุข มีปัญหาความแตกแยกเกิดการทะเลาะ

วิวาทในครอบครัวได้ นอกจากนี้ยังมีโทษต่อสังคม ที่เป็นปัญหามาก คือ การก่ออาชญากรรม เช่น ชิงทรัพย์ ทำร้ายผู้อื่น หรืออาจจะเป็นต้นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เกิดเพลิงไหม้ได้ และที่ร้ายแรงคือผู้ติดยาเสพติดจัดว่าเป็นผู้บ่อนทำลายเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ เพราะรัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการป้องกันปราบปราม และบำบัดรักษา และที่สำคัญ คือ เขาว่าชนซึ่งควรจะเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพของชาติกลับต้องเป็นผู้ติดยาเสพติด ทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียกำลังสำคัญของชาติ ไปโดยไร้ประโยชน์

ปัญหาสาเสพติดในปัจจุบันมีแนวโน้มของความรุนแรงและการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นมีการแพร่ระบาดของสาเสพติดหลายชนิด เช่น เฮโรอีน มึน กัญชา สารระเหยและวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ซึ่งในด้านการบำบัดรักษาสาเสพติดที่ถือว่าเป็นปัญหาหลักได้แก่ เฮโรอีน มึน กัญชาและสารระเหย จากข้อมูลผู้ติดยาเสพติดที่สมัครใจเข้ารับการรักษา ปี 2533 - 2536 พบว่ามีจำนวน 100,000 คน จำนวนผู้ติดยาเสพติดรายใหม่โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 2,000 คน/เดือน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามสาเสพติด (ป.ป.ส.), 2537) จากการสำรวจของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ปี 2536 พบว่ามีผู้ติดยาเสพติดทั่วประเทศ 1,227,243 ราย และที่พบมากที่สุด คือ การเสพสารระเหย จำนวน 410,697 ราย รองลงมาคือ กัญชา จำนวน 320,095 ราย ฮาม้า จำนวน 221,841 ราย เฮโรอีน จำนวน 209,852 รายและมึนจำนวน 64,758 ราย ตามลำดับ สำหรับกรุงเทพมหานครพบผู้เสพเฮโรอีนมากที่สุดจำนวน 46,258 ราย รองลงมาคือ ฮาม้า จำนวน 34,828 ราย กัญชา จำนวน 16,695 ราย สารระเหย จำนวน 13,529 ราย และ มึน จำนวน 2,425 ราย ตามลำดับ (สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย, 2538) และจากข้อมูลนักเรียนที่เข้ารับการบำบัดรักษาสาเสพติดในปี 2533-2536 พบว่ามีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งในปี 2533 พบนักเรียนที่เข้ารับการบำบัดรักษา จำนวน 448 คน ปี 2534 พบ 697 คน ปี 2535 พบ 1,250 คน และปี 2536 พบ 2,307 คน (ป.ป.ส., 2537) นอกจากนี้ ข้อมูลของกระทรวงศึกษาธิการ ปี 2538 ยังพบนักเรียน นักศึกษาใช้ยาเสพติด 10,978,144 คน (จากการเก็บข้อมูลจากสถานศึกษาทั่วประเทศ 36,747 แห่ง) ในจำนวนนี้เป็นนักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษามากที่สุด จำนวน 15,209 คน รองลงมาคือนักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 1,940 คน และ ยาเสพติดที่นักเรียนในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาใช้มากที่สุด เหล้า-บุหรี่ 12,734 คน รองลงมา คือสารระเหย 1,249 คน ฮาม้า 767 คน กัญชา 398 คน เฮโรอีนน้อยที่สุด 61 คน ตามลำดับ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2538)

และจากการวิจัยของประเสริฐ ต้นสกุลและคณะ (2533) ก็พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประมาณ 1 คน ในทุก ๆ 3 คน เคยใช้ยาเสพติดชนิดใดชนิดหนึ่งมาแล้วอย่างน้อยครั้งหนึ่ง (ร้อยละ 74)

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่เป็นศูนย์กลางในทุก ๆ ด้าน สถานะจึงมีสูงซึ่งอาจเป็นแหล่งมั่วสุมเสพยาเสพติดมีมากมาย นอกจากนี้กรุงเทพฯยังเป็นเมืองที่ประชาชนอพยพจากชนบทเข้ามาแสวงหางานทำมาก ทำให้ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนเกินกว่าองค์กรของสังคมจะสามารถสร้างงานหรือให้บริการขั้นพื้นฐานได้อย่างเพียงพอจึงมีปัญหามากมาย เช่น การขาดแคลนสาธารณูปโภค การว่างงาน การมีงานทำไม่เหมาะสม การให้บริการทางการแพทย์ การศึกษาไม่เพียงพอ ปัญหาชุมชนแออัด ปัญหาบุคคลเร่ร่อน ปัญหาอาชญากรรม และปัญหายาเสพติด เป็นต้น (ป.ป.ส., 2535) โดยจะเห็นได้จากจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการรักษาพยาบาลจากยาเสพติดพบว่าเป็นนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครมากที่สุดโดยในปี 2533 พบ 181 ราย ปี 2534 พบ 309 ราย ปี 2535 พบ 492 ราย และปี 2536 พบ 1,024 ราย (ป.ป.ส., 2537) ซึ่งชนิดของยาเสพติดที่แพร่ระบาด หรือมีแนวโน้มที่จะแพร่ระบาดในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร คือ สารระเหย และ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติดดังกล่าว ได้แก่ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวซึ่งส่วนใหญ่ พ่อแม่ ผู้ปกครองของนักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี จึงทำให้ไม่มีเวลาที่จะให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ครอบครัวและเมื่อนักเรียนมาโรงเรียน สภาพแวดล้อมของโรงเรียนซึ่งมีเด็กจากนอกโรงเรียนมั่วสุมเสพยาสารระเหยให้เห็น ตลอดจนมีการให้ค่าจ้างแก่นักเรียนในการซื้อยาเสพติด เป็นต้น (สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2536) สาเหตุการติดยาเสพติดของเยาวชนนั้นก็ยังมีมากที่ทางสถาบันการศึกษาจะต้องเข้าไปแก้ไข เช่น ปัญหาในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการใช้ยากระตุ้นประสาทแอมเฟตามีนของเด็กวัยรุ่น (นพพร พานิชสุข, 2528) การคบหาสมาคมกับผู้ใช้ยา/สารระเหย การเลียนแบบ การเสริมแรงทางบวก จะมีผลต่อการใช้ยาเสพติดของนักเรียน (นิรมล เปลี่ยนจรรยา, 2530) การอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบใช้เหตุผลให้ความรักและเอาใจใส่จะเป็นภูมิคุ้มกันทางการใช้ยาเสพติดของเด็ก (ลาดทองใบ กุศลภรณ์, 2530) การอบรมให้ความรู้คำปรึกษากับผู้ปกครองของเด็กที่ติดสารระเหย พร้อมกับการจัดกิจกรรมให้เด็กนักเรียน มีผลให้เด็กหยุดการใช้สารระเหย ร้อยละ 60.87 (ประไพศรี ช่อนกลิ่น และคณะ, 2530) อ้างถึงในปะภาสี สุขทรศนี, 2536) และนักเรียนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงและสุขภาพจิตดี มีความกล้าที่จะแสดงออก จะสามารถปฏิเสธการชักจูงเรื่องยาเสพติดจากเพื่อนได้มาก (วีรพรหม สุธีโรภาส, 2536) จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าสาเหตุการติดยาเสพติดของนักเรียนนั้นมีอยู่มากมายซึ่งการป้องกัน

และแก้ไข จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายจึงจะประสบผลสำเร็จ และโรงเรียนเป็นสถาบันที่มีความพร้อมในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด ในนักเรียนมากที่สุด เพราะนักเรียนจะต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียน อีกทั้งภายในโรงเรียนยังมีทรัพยากรบุคคล เช่น ผู้บริหารโรงเรียน คณะครูที่มีความรู้ และทำหน้าที่อบรมสั่งสอนนักเรียนโดยตรงอยู่แล้วหากทางโรงเรียน มีการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว จะช่วยลดปัญหาการติดยาเสพติดในนักเรียนได้มาก

เยาวชนในสถานศึกษา เป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด ตลอดมา ตั้งแต่เริ่มมีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดเป็นครั้งแรกในปี 2523 แต่การดำเนินงานที่ผ่านมาส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่เรียกว่าการป้องกันเบื้องต้น (Primary Prevention) คือ การให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาเสพติด การใช้ยาในทางที่ถูก การเลือกคบเพื่อนที่ดี ฯลฯ เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้กับนักเรียนทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ยาเสพติดแต่เดิมนั้นอยู่นอกสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มิได้มีการเน้นการป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษาเชิงลึกลงไปมากนัก (ชวลิต ฮอดมณี, 2538)

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด ซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ภาครัฐบาลตระหนักถึงปัญหานี้ จึงได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษขึ้น เพื่อให้เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดทั่วประเทศ ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ป.ป.ส. ได้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดทำแผนป้องกันยาเสพติด (พ.ศ. 2535-2539) ขึ้น ซึ่งประกอบด้วย การกำหนดนโยบาย ทิศทาง รวมทั้งแนวทางในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด โดยสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (ป.ป.ส., 2534) โดยยึดหลักการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างและพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็ก และเยาวชน โดยอาศัยวิธีการทางการศึกษาและการปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล ให้เรียนรู้การป้องกันตนเองเพื่อให้รอดพ้นจากยาเสพติด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2530) แต่จำนวนการติดยาเสพติดของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ก็ยังมีมากและมีแนวโน้มรุนแรงขึ้นทุกขณะ ทั้งนี้ อาจเกิดจากปัญหาในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนแต่ละขนาด ซึ่งโรงเรียนขนาดเล็กมักจะไม่ค่อยมีเรื่องยุ่งยากซับซ้อนในการตรวจสอบรายละเอียดต่าง ๆ แต่ในโรงเรียนขนาดใหญ่

จะมีรายละเอียดให้ตรวจสอบมาก (เสวี ลาซโรจน์, 2531) การบริหารจัดการ ความคุ้มกันกับดูแล ในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่กว่าจึงมีความซับซ้อนมากกว่าโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก ปัญหาการดำเนินงาน ป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนแต่ละขนาดจึงแตกต่างกัน ซึ่งหากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่รีบแก้ไข จะทำให้เกิดความเสียหายมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะยังไม่มีผู้ศึกษาเรื่องนี้มาก่อน ซึ่งจะประกอบ การดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยนำผลการวิจัยส่วนหนึ่งไปประกอบการ พิจารณากำหนดแนวทางในการปรับปรุงการปฏิบัติงานป้องกันและแก้ไขฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เมื่อปัญหาฮาร์ดแวร์ในสถานศึกษาลดลงได้ ก็จะช่วยให้นักเรียนในโรงเรียน มัธยมศึกษา ซึ่งจะต้องออกไปทำงาน หรือไปเรียนต่อในระดับสูงต่อไปนั้น เป็นผู้ที่ไม่ตกเป็นทาสของ ฮาร์ดแวร์ สามารถใช้ทั้งกำลังกาย กำลังสมองตามศักยภาพที่มีอยู่ได้เต็มที่และเป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพ ในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ตามขนาดของโรงเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษา สภาพและปัญหาการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ของผู้บริหาร และอาจารย์ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้างานป้องกันฮาร์ดแวร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ขนาดของโรงเรียน ได้แก่ ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ ขนาดใหญ่พิเศษ
 - 2.2 สภาพการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
 - 2.3 ปัญหาการดำเนินงานป้องกันฮาร์ดแวร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา

3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา งานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามแผนการป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (พ.ศ. 2535-2539) โดยมีขอบเขต ดังนี้

3.1 การวางแผนการดำเนินงาน

3.2 การปฏิบัติงาน

3.3 การติดตามและประเมินผล

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยถือว่าผู้บริหาร และอาจารย์ผู้รับผิดชอบงานป้องกันยาเสพติดที่ เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม จะตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และเชื่อถือได้
2. การวิจัยครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงระยะเวลาดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนที่ผ่านมา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สภาพ หมายถึง ลักษณะการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหา หมายถึง ความแตกต่างระหว่างสภาพที่ควรจะเป็นกับสภาพที่เป็นอยู่ในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

การดำเนินงานป้องกันยาเสพติด หมายถึง การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดตามแผนการป้องกันสารเสพติด ระดับมัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (พ.ศ. 2535-2539)

ยาเสพติด หมายถึง ยา หรือสารเคมี หรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือวิธีใดก็ตาม ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ คือมีความต้องการจะเสพยา นั้นอยู่ตลอดเวลาต้องเพิ่มขนาดการเสพมากขึ้น มีอาการถอนยาหรือหิวยาเมื่อขาดยาและมีสุขภาพทั่วไปทรุดโทรมอันได้แก่ เหล้า บุหรี่ สารระเหย ยาม้า กัญชา เฮโรอีน

ผู้บริหาร หมายถึง อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าในการดำเนินงานป้องกันอาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-6 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง คือโรงเรียนที่มีนักเรียน จำนวน 500 - 1,499 คน
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ คือโรงเรียนที่มีนักเรียน จำนวน 1,500 - 2,499 คน
3. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ คือโรงเรียนที่มีนักเรียน จำนวน 2,500 คนขึ้นไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณา แก้ไข ปรับปรุงการดำเนินงานป้องกันอาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ให้เกิดประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะ สำหรับกรมสามัญศึกษาในการส่งเสริมการดำเนินงานป้องกันอาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบงานป้องกันอาเสพติดได้ตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินงานป้องกันอาเสพติดในโรงเรียน